

РЕШЕНИЕ

№ 377

гр. Кюстендил, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Хр. Костадинова

при участието на секретаря Любка Евг. Николова
като разглежда докладваното от Татяна Хр. Костадинова Гражданско дело № 20221500100298 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от „Юробанк България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „***“ № 260, чрез пълномощника адв. Х. Х. И. от САК, със съдебен адрес: гр. София, ул. „***“ № 8, ет. 4, против Б. П. с ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, жк. ***, бл. 58, вх. Б, ет. 6, ап. 40 и Й. Я. с ЕГН ***, с адрес гр. София, ул. „***“ № 6 с искане за осъждане на ответниците да заплатят солидарно на ищцовата банка сумата 29 025.02 лв. неизпълнени задължения, произтичащи от Договор за потребителски кредит *** от 27.12.2018 г., от която: 25 963.96 лв. главница, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане; 728.39 лв.- договорна възнаградителна лихва за периода от 16.11.2021 г. до 19.01.2022 г.; 2329.17 лв. – мораторна лихва за периода от 16.11.2021 г. до 10.06.2022 г. и 3.50 лв.- такси за периода от 16.11.2021 г. до 10.06.2022 г. Претендират се сторените по делото разноски.

Особеният представител на ответниците е изразил становище за неоснователност на исковете.

КнОС след преценка на доказателствата по делото и при условията на чл. 235, ал. 2 и 3 от ГПК приема за установено следното:

От съвкупната преценка на събраните писмени доказателства по делото и заключенията на експертите по допуснатите и изслушани съдебно-счетоводна и съдебно – графологична експертизи, които при преценката им по реда на чл. 202 ГПК подлежат на кредитиране, се установява, че между страните е сключен Договор за потребителски кредит № №FL959269, по силата на който „Юробанк България“ АД е предоставила на кредитополучателите Б. П. и Й. Я. потребителски кредит в размер на 39 000.00 лева за текущи нужди. От своя страна кредитополучателите са се задължили солидарно да върнат отпуснатия кредит, заедно с дължимите лихви, в сроковете и при условията, уговорени в договора. В чл. 3 от договора е уговорено задължението на кредитополучателите да заплатят на Банката възнаградителна лихва, изчислена при

прилагане на променлив годишен лихвен процент, който се определя като сбор от референтен лихвен процент плюс фиксирана договорна надбавка в размер на 8.050 %. Конкретизирано е, че за референтен лихвен процент по договора ще се ползва референтния лихвен процент ПРАЙМ на банката за необезпечени кредити. Референтният лихвен процент ПРАЙМ се определя от Комитета по управление на активите и пасивите, съгласно методология на банката, публикувана на интернет страницата на банката и представляваща Приложение №1 от процесния договор. ПРАЙМ подлежи на преразглеждане на тримесечна база, при спазване на условията, описани в Методологията. Нормирано е, че към датата на първоначалното определяне на годишния лихвен процент по кредита се използва последно публикуваната на интернет страницата на банката стойност на ПРАЙМ за необезпечени кредити в лева в размер на 1.150%. Съгласно ал.6 от чл.3 при всяко публикуване на нова актуална стойност на ПРАЙМ и при спазване на условията по договора, Банката извършва съответна актуализация на годишния лихвен процент по кредита. Уговорен е годишен процент на разходите в размер на 12.37%, а общата сума, дължима солидарно от кредитополучателите, е в размер на 57157.21 лева. В чл.4 от Договора е уговорено, че погасителните вноски, включващи и дължимите лихви, се изплащат на съответната падежна дата от съответния месец, посочена в погасителния план. В чл.5 са уговорени таксите, които кредитополучателят се задължава да заплати на банката – такса за разглеждане на искане за кредит в размер на 400 лева и месечна такса за обслужване на разплащателна сметка в размер на 3.50 лева. Уговорено е, че кредитополучателите погасяват кредита на анюитетни месечни вноски, включващи лихва и главница. При актуализиране на приложимия годишен лихвен процент по кредита, банката променя размера на предстоящите /непадежирани/ погасителни вноски по кредита. В чл.9 е уговорено, че при просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателите дължат обезщетение за времето на забава върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава. Съгласно чл.14 от Договора при непогасяване в уговорения срок на една или повече вноски по кредита, банката има право да обяви кредита за изцяло или частично предсрочно изискуем. Съгласно чл.16 кредитополучателите имат право, без да дължат обезщетение или неустойка и без да посочват причина, да се откажат от договора в срок от 14 дни, считано от датата на сключването му.

От изслушаната съдебно – графологичната експертиза се установява, че подписите в Договор за потребителски кредит *** от 27.12.2018 г., Приложение №1 към Договора, Погасителен план, Декларация за присъединяване на застраховано лице към застрахователна програма „Защита на плащанията на кредитополучатели по потребителски кредити“, Сертификат №FL 959269-1/2018 г. и Банково бордеро №5871540 – 27.12.2018 г. са положени от ответниците Б. П. и Й. Я..

От изготвената съдебно – счетоводна експертиза се установява, че сумата от 39 000.00 лева е преведена с банково бордеро №5871540/27.12.2018 г. по разплащателна сметка с титуляр Б. П. на 27.12.2018 г. с основание „усвояване на кредит“. На същата дата от сумата са удържани 390 лева за такса оценка на кредитоспособността, преведена е реално сума в размер на 28 552.10 лева. Кредитът е погасяван от сметки, титуляр по които е бил Б. П.. Вещото лице установява, че кредитополучателите не са изплатили главница в размер на 25 963.97 лева, договорна лихва в размер на 728.39 лева, дължима до 19.01.2021 г., мораторна лихва в размер на 2 329.17 лева за периода от 16.11.2021 г. до 10.06.2022 г. и неплатена месечна такса в размер на 3.50 лева.

Ответниците са преустановили плащанията си, като поради неплащане на погасителна вноска с падеж 16.08.2021 г., на основание чл.14 от Договора за потребителски кредит, банката се възползвала от правото да обяви кредита за предсрочно изискуем, за което изпратила покани до кредитополучателите.

Поканата до длъжника Б. П. е изпратена чрез ЧСИ *** като в нея се съдържа

трансформиращо изявление на банката, че обявява кредита за изцяло предсрочно изискуем поради неиздължаване в уговорения срок на месечна вноса с падеж 16.08.2021 г. Поканата е връчена по реда на чл.47, ал.1 ГПК чрез уведомление на 19.01.2021 г.

С аналогично съдържание е и изпратената до длъжника Й. Я. чрез ЧСИ *** покана, връчена също по реда на чл.47, ал.1 ГПК на 29.12.2021 г., удостоверено чрез съставения от съдебния изпълнител Протокол от 15.02.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Пред ОС Кюстендил са предявени обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл.430, ал.1 и ал.2 от ТЗ и чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът претендира солидарно осъждане на двамата ответници за заплащане на суми по договор за банков кредит, вземането по който е било обявено за предсрочно изискуемо.

Регламентацията на договора за банков кредит се съдържа в ТЗ и ЗКИ. Според легалното определение в чл. 430, ал. 1 ТЗ, с този договор банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. По своята правна характеристика договорът за банков кредит е двустранен, възмезден, консенсуален и формален, при който целта, за която се отпуска сумата по кредита, е релевантна за съществуването на самия договор. В изпълнение на вече сключен договор за банков кредит, за банката възниква задължение за отпускане на уговорената парична сума, чрез превод по посочена сметка, в рамките на уговорения между страните срок за усвояване на кредита. Съгласно общите правила за изпълнение по търговски сделки /чл. 305 ТЗ/, при безкасово плащане, релевантно за завършването му е заверяването на сметката на кредитополучателя със съответната сума по кредита, или чрез изплащане в наличност на сумата на задължението на кредитора.

В настоящия случай безспорно се установи постигната между ищцовата банка и ответниците договорна обвързаност, по силата на която банката е предоставила потребителски кредит за текущи нужди на кредитополучателите Б. П. и Й. Я.. Обвързаността на последните от процесния Договор за потребителски кредит *** от 27.12.2018 г. е установима и от приетото като достоверно и обективно експертно заключение по назначената съдебно – графологична експертиза, а и се индикира от извършваните от тях погасявания на част от дълга.

Доказано е и поетото от банката задължение да отпусне уговорения кредит, което е осъществено на 27.12.2018 г. чрез превод по разплащателна сметка с титуляр ответника Б. П..

Двамата ответници имат качеството на кредитополучатели по договора и за същите, по силата на изрична уговорка, е възникнало солидарното задължение да върнат заетата им сума, ведно с лихви, такси и разноски.

Законно признато право на кредитора е при наличие на предвидени в договора предпоставки да обяви кредита в изцяло предсрочно изискуем. С т. 18. от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС са дадени разяснения, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита

за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

От заключението по съдебно – счетоводната експертиза се установява, че кредитополучателите не са изпълнили задължението си за точно и своевременно заплащане на погасителна вноска с падеж 16.08.2021 г. Неизпълнението на задължението за плащане на месечна погасителна вноска, съгласно чл. 14 от договора, е съставлявало основание банката да упражни правото си да обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем. Налице е обективната предпоставка по чл. 18, ал. 1 от договора – неплащане на една падежирала погасителна вноска. Другата предпоставка за законосъобразно упражняване на правото на банката е последната да е уведомила длъжниците за преобразуването на вземането в предсрочно изискуемо.

В случая банката е изпратила до длъжниците писмени покани, съдържащи волеизявление за преобразуването на вземането по кредита в предсрочно изискуемо. Нормата на чл. 47 ГПК предвижда, че ответникът се счита за редовно уведомен, когато в продължение на един месец не може да бъде намерен на посочения по делото адрес и не се намери лице, което е съгласно да получи съобщението. В този случай връчителят залепва уведомление на вратата или на пощенската кутия, а когато до тях не е осигурен достъп - на входната врата или на видно място около нея. Невъзможността ответникът да бъде намерен на посочения по делото адрес се констатира най-малко с три посещения на адреса, с интервал от поне една седмица между всяко от тях, като най-малко едно от посещенията е в неприсъствен ден. Цитираната разпоредба в алинея 5 предвижда фикция, че е налице редовно уведомяване при осъществяване на всички факти, предвидени в хипотезата на алинеи 1 – 3, въпреки, че реално такова не е извършено. Формирана е трайна и непротиворечива практика на ВКС, че разпоредбата на чл. 47 ГПК е приложима и в нотариалните производства при връчване на нотариални покани по реда на чл. 50 ЗННД и чл. 592 ГПК, т. е. нотариусът може да фингира връчване на поканата, ако са осъществени предвидените от чл. 47 ГПК факти. В случаите, в които в договор между страните е посочен адрес за кореспонденция, който съвпада с настоящия или постоянен адрес на страната, при поето задължение от същата страна да уведоми писмено насрещната страна за промяна в адреса, връчването на посочения адрес по реда на чл. 47 ГПК на нотариална покана следва да се счита редовно, като за лицето, изпращащо поканата не съществува задължение за посочване на друг адрес, както и за нотариуса не съществува задължение да издирва друг адрес /освен настоящ или постоянен/ по месторабота или местослужене или осъществяване на търговска дейност. В този смисъл ср. Решение №71/28.04.2022 г. по гр.д. №2681/2021 г. по описа на ВКС.

Изложеното очертава извод, че ищцовата банка надлежно и законосъобразно е упражнила по отношение на длъжниците своето преобразуващо право да трансформира цялото задължение по договора в предсрочно изискуемо.

По възражението за неравноправност на клаузи от процесния договор, съдът приема следното:

Ответникът има качеството на потребител на финансови услуги по см. на § 13, т. 1 и т. 12 от ДР на ЗЗП. По силата на чл. 146 ЗЗП, неравноправните клаузи в договорите с потребителите са нищожни. По въпроса, отнасящ се до приложимостта на основанията по чл. 143, т. 10 и т. 12 ЗЗП, чл. 144, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 ЗЗП и чл. 145 ЗЗП спрямо клаузи в договор за банков кредит, предвиждащи възможност за едностранно увеличаване от страна на банката на първоначално договорения размер на базовия лихвен процент, както и до преценката дали при договори за кредит с променлив лихвен процент методиката на банката кредитор за определяне на базов лихвен процент е извън договорното съдържание и ако е така, спазено ли е изискването за

ясни и разбираеми клаузи, е формирана константна практика на ВКС, обективирана в решение № 77/22.04.2015г. по гр. дело № 4452/2014г. на ВКС, ГК, III г. о., решение № 424/02.12.2015г. по гр. дело № 1899/2015г. на ВКС, ГК, IV г. о., решение № 51/04.04.2016г. по т. дело № 504/2015г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 95/13.09.2016г. по т. дело № 240/2015г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 205/07.11.2016г. по т. дело № 154/2016г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 165/02.12.2016г. по т. дело № 1777/2015г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 201/02.03.2017г. по т. д. № 2780/2015г. на ВКС, ТК, II т. о. и други съдебни актове. Съгласно тази практика една договорна клауза е неравноправна при наличието на следните предпоставки: 1/ клаузата да не е индивидуално уговорена; 2/ да е сключена в нарушение на принципа на добросъвестността; 3/ да създава значителна неравнопоставеност между страните относно правата и задълженията – съществено и необосновано несъответствие между правата и задълженията на страните; 4/ да е сключена във вреда на потребителя. Прието е, че основният критерий за приложимост на изключението по чл. 144, ал. 3, т. 1 ЗЗП е изменението на цената да се дължи на външни причини, които не зависят от търговеца или доставчика на финансови услуги, а са породени от въздействието на свободния пазар и/ или от държавния регулатор. Само тогава търговецът/доставчикът на финансови услуги не може да се счита за недобросъвестен по смисъла на общата дефиниция за неравноправна клауза, съдържаща се в чл. 143, ал. 1 ЗЗП, тъй като увеличението на престацията, макар и едностранно, не зависи пряко от неговата воля.

Клаузата за възнаграждението на кредитора е съществен елемент на договора за кредит и изискването за яснота и разбираемост се счита за изпълнено, не само ако цената е посочена ясно от граматическа гледна точка, но и ако от съдържанието ѝ може точно да бъде разбран обхватът на поетото задължение и средният потребител, относително осведомен и в разумна степен наблюдателен и съобразителен, да разбере икономическите последици от сключването на договора.

В настоящия случай съгласно чл. 3, ал. 1 от договора, за усвоения кредит, кредитополучателят дължи на банката годишна лихва в размер на сбора на референтен лихвен процент плюс договорна надбавка от 8.050%. Към момента на сключване на договора, референтният лихвен процент ПРАЙМ е в размер на 1.150%, т. е. годишната възнаградителна лихва е в размер 9.2%. Банката уведомява кредитополучателя за новия размер на ПРАЙМ и датата, от която той е в сила, чрез обявяването им на видно място в банковите салони или на интернет страницата на банката. В чл. 7, ал. 2 от договора е предвидено, че в случай, че по време на действието на договора, банката промени приложимия годишен лихвен процент по кредита, размерът на погасителните вноски се променя автоматично, в съответствие с промяната, за което кредитополучателят, с подписване на договора, дава своето неотменимо и безусловно съгласие.

В случая не е посочено на какво основание банката ще променя референтният лихвен процент. Процесните клаузи не съдържат достатъчно ясна и разбираема за потребителя информация за условията и начина на изменение на размера на лихвения процент по договора за кредит. Същите съдържат неравноправни уговорки по смисъла на чл. 143, т. 10 и 12 от ЗЗП, тъй като дават възможност на банката да увеличи едностранно лихвата, което е във вреда на потребителя, създават неравновесие в правата и задълженията на страните като поставят задължението на потребителя в зависимост от определянето на съдържанието на едно понятие само от банката и противоречат на принципа на добросъвестност.

Настоящият съдебен състав счита, че посочените разпоредби от договора не се явяват индивидуално уговорени по смисъла на чл. 146, ал. 2 от ЗЗП, тъй като са част от стандартни, изготвени предварително и типови условия на банката и кредитополучателят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. По делото липсват данни, че включването на спорните клаузи в договора е в резултат на изричното им предварително обсъждане и съгласие на потребителите по отношение на

тяхното съдържание, а доказателствената тежест в тази насока е била на банката с оглед правилото на чл.146, ал.4 от ЗЗП. В този смисъл ищецът се ползва от защитата на потребителите, предвидена в ЗЗП, който в частта, касаеща регламентацията на неравноправните клаузи в потребителските договори, въвежда разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Кредитополучателят /потребителят/ е в положението на по-слаба страна в отношенията си с банката, както от гледна точка на позицията му в преговорите, така и на степента на информираност - положение, което го принуждава да се съгласява с установените предварително от банката условия, без да може да повлияе на съдържанието им. Клаузите на договорите за банкови кредити /както и Общите условия към тях/ не следва да нарушават основни принципи, в т.ч. и този на равнопоставеност, на който се основават отношенията между банката и потребителя, както и императивни разпоредби на закона.

В Решение № 87 от 6.11.2019 г. на ВКС по т. д. № 848/2017 г., I т. о., ТК, е даден отговор на въпроса: "Неравноправна ли е по смисъла на чл. 143 ЗЗП клауза на потребителски договор, с която се уговаря, че лихвата по кредита, ще се образува въз основа на базов лихвен процент за определен вид кредит плюс надбавка при положение, че в договора не са предвидени начин за изчисление или формула за определяне на базовия лихвен процент, респ. методика с ясни правила за изменението му?". В цитираното решение ВКС приема, че при конкретна преценка на клаузи от договори за кредит, в които размерът на възнаграждението (лихвата) на търговеца е изразен в абсолютна стойност като процент към момента на сключване на договора, е спазено изискването за яснота и разбираемост. Съображенията са изведени от възмездния по дефиниция характер на договора за банков кредит, съгласно чл. 430, ал. 1 във връзка с ал. 2 ТЗ, при който заплащането на лихвата представлява насрещна престация на кредитополучателя за ползването на предоставените парични средства. Посочването на задължение за лихва в отнапред известен размер не нарушава изискването за добросъвестност и не води до значително неравновесие между правата и задълженията на банката и на заемополучателя. В Решение № 92/09.09.19 г. по т. д. № 2481/17 г. на II т. о. е направено разграничение, че при клауза в договор за банков кредит, с която е постигнато съгласие дължимата от кредитополучателя цена по възмездния договор за банков кредит да се формира от два компонента - БЛП с точно определен към датата на подписване на договора размер в проценти и договорна надбавка, с възможност за промяна на цената (лихвата), обусловена от промяна на БЛП, но при липса на ясна методика и условия за промяната, доведена до знанието на кредитополучателя, е неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 10 и т. 12 ЗЗП и нищожна съгласно чл. 146 ЗЗП, но само в частта, даваща право на банката - кредитор да променя едностранно лихвата при промяна на БЛП, но не и в частта, определяща дължимата към момента на сключване на договора лихва, включваща БЛП и договорна надбавка в определен размер.

Тъй като спорните клаузи не са индивидуално договорени, същите са нищожни, освен ако се установи наличие на някое от изключенията, визирани в чл. 144, ал. 3, т. 1 от ЗЗП или в чл. 144, ал. 2, т. 1, вр. 143, т. 11 от ЗЗП.

Изключенията по чл. 144, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 от ЗЗП са въведени при презюмирана от закона добросъвестност на търговеца, както и при поето задължение за промяната да бъде уведомен лично кредитополучателят и да е уговорено право на последния да прекрати договора, каквато уговорка в процесния договор липсва. Не може да бъде приложен и чл. 144, ал. 2 ЗЗП, тъй като чл. 3, ал. 5 от договора за банков кредит предвижда, че промяната има действие незабавно и кредитополучателят не се уведомява лично, а чрез обявление в банковите салони или на интернет страницата на банката. Посоченото изключва приложението на чл. 144, ал. 2 ЗЗП /така решение № 87/06.11.2019 г. по т. д. 848/2017 г. на ВКС, I т. о. /.

По въпроса за приложното поле на чл. 144, ал. 3, т. 1 ЗЗП е налице и практика на

ВКС, обективирана в Решение № 424/2.12.2015 по гр. д. № 1899/2015 г. на ВКС, IV г. о. Съгласно изложеното в мотивите на посоченото решение, както и в Решение № 77/22.04.2015 г. по гр. д. № 4452/2014 г. на ВКС, III г. о., изключението по цитирания законов текст е приложимо само когато съответната клауза предвижда промяната да не е в зависимост от волята на кредитора. Така например, хипотезата на чл. 144, ал. 3, т. 1, вр. 143, т. 10 и т. 12 от ЗЗП е приложима в случаите, когато лихвеният процент е уговорен като сбор от лихвен процент на финансовия пазар като Libor, Euribor, Sofibor, ОЛП и пр. и определена фиксирана надбавка. Възможно е промяната да не настъпва автоматично, например да се извършва от банката веднъж месечно или два пъти в годината, но във всички случаи тя трябва да е определена като математически алгоритъм в самия договор и да е ясно каква промяна в кой обективен фактор на пазара, до каква промяна в лихвата ще доведе.

В случая атакуваните клаузи от договора за кредит не предвиждат автоматична промяна на лихвата, която да се дължи на външни причини и да не зависи от волята на кредитора. Предвидено е изменението на лихвения процент да се извършва посредством промяна на референтния лихвен процент, която промяна се извършва по усмотрение на банката, след нейна субективна преценка на фактори, които самата банка е избрала за релевантни и е определила тяхното относително тегло.

Горното обуславя извод за нищожност на цитираните клаузи от договора за потребителски кредит, в които е предвидено право на банката едностранно да определя размера на референтният лихвен процент.

Съдът не констатира наличие на други неравноправни клаузи от договора за потребителски кредит.

По размера на исковите претенции:

В т.3 от заключението на вещото лице по съдебно - счетоводната експертиза е посочено, че неплатената главница е в размер на 25 963.97 лева, колкото е претендирано и в петитума на исковата молба, като за тази сума иска ще бъде уважен, като тази сума се присъди ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба - 24.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

Предвид разпоредбата чл. 26, ал. 4 от ЗЗД, според която нищожността на отделни клаузи не влече нищожност на целия договор, при определяне на размера на дължимата възнаградителна лихва, следва да се ползват параметрите, заложи в договора за кредит и по-конкретно договореният размер на възнаградителната лихва от 9.2 %. При извършено от съда изчисление в програма АПИС дължимата за периода възнаградителна лихва при лихвен процент 9.2 % е в размер на 425.38 лева, за която сума иска ще бъде уважен, а за разликата до претендираните 728.39 лева или за сумата от 303.01 лева искът ще бъде отхвърлен като неоснователен.

Съгласно заключението на вещото лице дължимите такси, уговорени в договора съгласно чл. 5, за заявения период от 16.11.2021 г. до 10.06.2022 г., представляваща месечна такса за обслужване на разплащателна сметка /чл.5/2/ от Договора/ е в размер на 3.50 лева, в който размер иска следва да бъде уважен.

Основателен и доказан е и иска за заплащане на мораторна лихва в размер съгласно експертното заключение, съответстващ на претендирания в исковата молба от 2 329.17 лева.

По разноските:

При този изход на спора разноски се следва и на двете страни.

Ищцовата банка претендира деловодни разноски в общ размер на 6 293.63 лева, от които 1231.73 лева заплатена държавна такса, 1680.90 лева заплатено адвокатско

възнаграждение, 300.00 лева заплатен депозит за вещо лице ССЕ, 2 972.00 лева заплатен депозит за особен представител, 29.00 лева заплатена държавна такса за съдебно удостоверение и 80.00 лева заплатена държавна такса за обнародване в Държавен вестник. Изчислени по компенсация, дължимите разноси на ищцовата банка са в общ размер от 6 227.92 лева.

Ответниците не са сторили разноси в производството. Последните са били представлявани от особен представител, на който е изплатено определеното възнаграждение.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Б. П. с ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, жк. ***, бл. 58, вх. Б, ет. 6, ап. 40 и Й. Я. с ЕГН ***, с адрес гр. София, ул. „****“ № 6 да заплатят солидарно на „Юробанк България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“ № 260 следните суми, дължими на основание Договор за потребителски кредит *** от 27.12.2018 г.: **25 963.96 лв.** главница, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 24.06.2022 г. до окончателното изплащане; **425.38 лв.** – договорна възнаградителна лихва за периода от 16.11.2021 г. до 19.01.2022 г.; **2329.17 лв.** – мораторна лихва за периода от 16.11.2021 г. до 10.06.2022 г. и **3.50 лв.** – такси за периода от 16.11.2021 г. до 10.06.2022 г., като искът за заплащане на възнаградителна лихва за периода от 16.11.2021 г. до 19.01.2022 г. за разликата над присъдената сума от 425.38 лева до претендираната сума от 728.39 лева **ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Б. П. с ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, жк. ***, бл. 58, вх. Б, ет. 6, ап. 40 и Й. Я. с ЕГН ***, с адрес гр. София, ул. „****“ № 6 да заплатят солидарно на „Юробанк България“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „****“ № 260, сумата от **6 227.92 лв.**, изчислени по компенсация деловодни разноси за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд - София в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Кюстендил: _____